P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

P&G: COMMUNICATIE EN INFORMATIE

THE P&G SAGA · 12

Informatie

De eersten die communiceerden, waren primitieve mannen zonder kleren. De eersten die informeerden, waren primitieve mannen met kleren, en een perskaart.

Nog steeds primitieve mannen. Er is niets veranderd. Behalve dat de eersten het leven moesten overleven, terwijl de tweeden de kost verdienen met het weer tot leven brengen van de overlevenden.

Maar er is geen tijd voor discussies of kritiek — dat zijn bezigheden die ik nooit heb beoefend.

Wat ik zou willen, is het antropologische verschil tussen die twee vertellen aan de hand van verhalen.

De eerste echte vorm van communicatie — en hier springt iedereen op uit zijn stoel — is stilte.

Vóór het woord, vóór de stem, vóór het gebaar, vóór de houding heeft de beoefening van de stilte de intelligentie van een mens altijd gemeten aan zijn vermogen om te verwerken en te beslissen — nooit andersom.

En de mannen, bij elkaar, zwegen en keken naar de sterren, het abstracte, het verbeelde — tot in de verte een groep vrouwen, ervan overtuigd dat ze alleen waren, met elkaar begon te praten: zachte stemmen, beheerste toon, beheerst ritme, een ordelijke cadans, elk woord zorgvuldig geplaatst. Zo zijn vrouwen.

Maar de eerste les die de stilte de mensheid naliet, is geen soort innerlijke terughoudendheid — het is een methode, een laatste grens in elke ruimte waar echte beslissingen worden genomen.

Toch is het lawaai in de stilte precies wat nooit ontbreekt: het komt van binnenuit, en het is emotioneel, cognitief, logisch en rationeel, instinctief en affectief tegelijk.

En hier zijn de enigen die er echt mee om kunnen gaan, zoals altijd, de vrouwen — zo compleet, zo functioneel, dat ze ook de taak kregen de menselijke voortplanting voort te zetten. (Op andere terreinen — het biologische, het cellulaire — zijn er ook mannetjes die baren. Maar dat is een ander soort communicatie.)

Voor al het andere dat ik hier niet heb behandeld, verwijs ik naar ieders eigen ervaring — dat is het beste deel van wie we zijn.

Informatie doet me denken aan een spelletje dat we als kinderen speelden: iedereen in een kring, de eerste fluistert een woord in het oor van de volgende, en zo gaat het de rij door, langs twaalf mensen. Wat er aan het andere eind uitkwam, was meestal een lachsalvo.

Het spel kon draaien om één woord of een hele zin, en dan gebeurde er dit:

Begin met ZAL LEVEN, en twaalf keer doorgeven later was het woord dat er aan het andere eind uitkwam ZAL STERVEN.

Begin met een zin als WE WISTEN ALLEMAAL DAT HIJ ZOU LEVEN, en twaalf keer doorgeven later kwam hij terug als IEDEREEN WIST DAT HIJ DOOD WAS, BEGRAFENIS OP DE 12E OM 12.00 UUR. Ha ha ha ha.

Precies zo zie ik de media vandaag informatie verplaatsen — dezelfde openingszin over een verhaal wordt door het ene medium

na het andere anders gebracht. Wat we voor een kinderspelletje hielden, is in werkelijkheid de bittere waarheid over een informatie-industrie waarin er geen verschil meer is tussen een kiosk en een redactie.

Uiteindelijk delen de twee dingen één draad — ze zijn allebei kinderen van dezelfde primitieve oorsprong. Je hoeft alleen maar te kijken hoe mensen zich aankleden.

Veel leesplezier.

Ferdinando